

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko – numero neljäkymmentäyksi

Jeff Pippenger
2026-02-05

Número cuarenta y uno

3. Mooseksen kirjan kahdeskymmeneskolmas luku esittää kevät- ja syysjuhlat, ja näiden juhlien esikuva on rakenteessaan jumalallisen syvällinen sekä alku- ja loppurakenteiden täydellisessä yhdenmukaisuudessa kokonaisrakenteen sisällä. Kevätjuhlat ja syysjuhlat vastaavat toisiaan. Tämä luku todistaa yhä uudelleen Palmonista, ihmeellisestä lukijasta. Luku liittyy vakuuttavasti ja ihmeellisellä tavalla viimeisten päivien sanomaan sadastaneljästäkymmenestäneljästä tuhannesta.

Luku ”23” edustaa sovitusta, joka on jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmä. Nimi 3. Mooseksen kirja edustaa sadan neljäkymmenenneljän tuhannen pappeutta, sillä kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä, ja viimeisten päivien papit ovat ne, jotka Pietari määrittelee pyhäksi papistoksi. Pietarin pyhä papisto on ne viisaat, jotka ymmärtävät tiedon lisääntymisen, joka tuottaa Keskiyön huudon sanoman. Tyhmät, tai jumalattomat, kuten Daniel heidät määrittelee, hylkäävät tiedon lisääntymisen, ja Hoosea ilmoittaa meille, että tästä syystä heidät hylätään papeiksi.

Minun kansani hukkuu tiedon puutteeseen. Koska sinä olet hyljännyt tiedon, minäkin hylkään sinut, ettet enää olisi minun pappini. Koska olet unohtanut Jumalasi lain, minäkin unohdan sinun lapsesi. Mitä enemmän he lisääntyivät, sitä enemmän he tekivät syntiä minua vastaan; sentähden minä muutan heidän kunniansa häpeäksi. Hoos. 4:6, 7.

Efraimin juoppojen, joita Jesaja kutsuu myös ”kunnian kruunuksi”, kunnia muuttuu ”häpeäksi”. Hoosea yksilöi nimenomaisesti, että ne, jotka hylkäävät viimeisten päivien tiedon lisääntymisen, ovat Laodikean seitsemännen päivän adventistikirkko, sillä hän kirjoitti: ”Minun kansani.” Hänen kansansa hylätään papeiksi, ja tämä tapahtuu viimeisessä, neljännessä sukupolvessa, sillä Hän on unohtava heidän lapsensa, ja lapset edustavat viimeistä sukupolvea.

So-vin-tos-ta-taa

Otsikon ”Leviticus 23” merkitys on ”sadan neljäkymmenenneljän tuhannen papiston sovitus”. Tämä totuus voidaan päätellä jo pelkästään kirjan nimestä yhdessä luvun numeron kanssa. Sovitus, jota Leviticus 23 käsittelee, merkitsee ”ykseksi tekemistä”, ja se osoittaa jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymistä. Tätä yhdistymistä kuvataan Jumalan sanassa lukuisin symbolein, joista yksi on se, että inhimillinen temppeli on yhdistettävä jumalalliseen temppeliin.

Ihmistemppelillä on rakenteenaan ”23” miehen ja ”23” naisen kromosomia. Pietari osoittaa, että sadan neljäkymmenenneljän tuhannen pappeus on ”hengellinen huone”. Nuo kromosomit liittyvät yhteen niin kuin mies ja nainen, ja minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako.

Avioliitto on toinen ykseyden sovituksen symboli. Leviticus ”23” tarkoittaa taivaallisen Ylipapin temppelin yhdistymistä niiden pappien temppeliin, jotka ovat sataneljäkymmentäneljätuhatta.

Kaksikymmentäkaksi jaetta

Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkolmannen luvun kevätjuhlat esitetään luvun kahdessakymmenessäkahdessa ensimmäisessä jakeessa, ja syysjuhlat esitetään luvun kahdessakymmenessäkahdessa viimeisessä jakeessa. Viimeinen jae on jae neljäkymmentäneljä, vuoden 1844 vertauskuva, jolloin esikuvallisen sovituspäivän vastakuvan mukainen sovituspäivä alkoi seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkolmannen luvun täyttymyksenä. Kahdeskymmeneskolmas luku jakautuu kahteen kahdenkymmenenkahden jakeen jaksoon; molemmat kahdenkymmenenkahden jakeen jaksot liittyvät loogisesti toisiinsa juhlista puhuvina, mutta ne myös erottuvat loogisesti toisistaan Kristuksen esipihan ja pyhän palvelutyön perusteella, jota kevät edustaa, sekä Hänen kaikkeinpyhimmän palvelutyönsä perusteella, jota syksy edustaa.

22

Sekä kevät- että syysjuhlia edustaa kaksikymmentäkaksi jaetta, ja nämä jakeet vastaavat heprealaisten aakkosten todistusta, sillä ne koostuvat ”22” kirjaimesta. ”22” on ”220”:n kymmenesosa, ja ”220” on jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmän symboli. ”220” edustaa sekä Juudan hajottamisen 2 520 vuoden että sovituspäivään ulottuvien 2 300 vuoden alkua. 2 520 vuoden lähtökohtana oli 677 eKr. ja 2 300 vuoden lähtökohtana 457 eKr.; näin kaksisataa kaksikymmentä vuotta osoittautuu yhdistäväksi tekijäksi Jumalan sotajoukon tallaamista koskevan profetian ja Jumalan pyhäkön tallaamista koskevan profetian välillä. Molemmat nämä profetiat päättyivät esikuvantäyttymyksellisen sovituspäivän saapumiseen 22. lokakuuta 1844.

Tuona ajankohtana alkoi Kristuksen työ ihmisellisen temppelin yhdistämisessä jumalalliseen temppeliin, ja silloin täyttyivät sekä Habakuk 2:20 että Johannes 2:20. Habakuk osoitti, että jumalallinen oli silloin kaikkeinpyhimmässä, ja Johannes merkitsi muistiin, että Milleriläinen temppeli, jonka oli määrä uskossa astua tuohon kaikkeinpyhimpään, oli saattanut päätökseen neljäkymmenenkuuden vuoden ajanjakson, joka merkitsi Milleriläisen inhimillisen temppelin pystyttämistä vuodesta 1798 vuoteen 1844. ”46” vuoden historia, joka koostuu ”23”:sta ja ”23”:sta, esitetään William Millerin työssä; hän alkoi ensi kerran julistaa tuon historian sanomaa vuonna 1831, ”220” vuotta King James -Raamatun julkaisemisen jälkeen. Vuonna 1611 julkaistu jumalallinen Sana yhdistettiin inhimilliseen sanansaattajaan ”220” vuotta myöhemmin, vuonna 1831. Sekä kevät- että syysjuhlat ovat edustettuina ”22” jakeella.

Kaksikymmentäkaksi kaksisäikeistä jaetta samasta aiheesta vaatii, että profeetallisesti ensimmäiset kaksikymmentäkaksi jaetta asetetaan seuraavien kaksikymmenenkahden jakeen päälle. Kun nämä kaksi linjaa sovitetaan yhteen tällä tavoin, yhdistetään esipihan ja pyhän työn, jota kevätjuhlat edustavat, Kristuksen työhön kaikkeinpyhimmässä. Tällä profeetallisella tasolla se kuvaa kahden temppelin yhdistämistä, mikä havainnollistaa Kristuksen sovitusstyötä.

Kun jakeet yhdestä kahteenkymmeneenkahteen asetetaan rinnakkain jakeiden kahdestakymmenestäkolmesta neljäänkymmeneenneljään kanssa, muodostuu profeetallinen linja, josta todistavat heprean aakkosten kaksikymmentäkaksi kirjainta sekä luvun ”22” edustama symboliikka ja myös juhla-aikojen edustama symboliikka yhdessä näiden juhla-aikojen täyttymyksen kanssa pyhässä historiassa.

Kevätjuhlien alku osoittaa ensiksi seitsemännen päivän sapatin, ja syysjuhlien päättyminen osoittaa seitsemännen vuoden sapatin. Kristus, Alfana ja Omegana, asetti sapatin ”22:n” kahden todistajan alkuun ja loppuun sadan neljäntäkymmenen tuhannen pappeuden linjassa.

Seitsemännen päivän sapatti oli erityinen valo vastakuvallisen sovituspäivän alussa vuonna 1844, ja seitsemännen vuoden sapatin valo on valo lopussa. Seitsemännen päivän sapatti oli myös ensimmäinen pyhä kokous 3. Mooseksen kirjan luvussa 23, niin kuin seitsemännen vuoden sapatti on luvun viimeinen pyhä kokous. Sapatti on papin linjan alfa ja oomega luvussa 23. Ensimmäinen, seitsemännen päivän sapatti on sadan neljäntäkymmenen tuhannen pappeuden alfa, ja viimeinen, seitsemännen vuoden sapatti on sadan neljäntäkymmenen tuhannen pappeuden oomega.

”Ne, jotka ovat yhteydessä Jumalan kanssa, vaeltavat vanhurskauden Auringon valossa. He eivät häpäise Lunastajaansa turmelemalla vaellustaan Jumalan edessä. Taivaallinen valo loistaa heidän ylleen. Lähestyessään tämän maan historian loppua heidän tuntemuksensa Kristuksesta ja häntä koskevista profetioista lisääntyy suuresti. He ovat äärettömän arvokkaita Jumalan silmissä, sillä he ovat yhtä hänen Poikansa kanssa. Heille Jumalan sana on verrattoman kaunis ja suloinen. He näkevät sen merkityksen. Totuus avautuu heille. Inkarnaation oppi verhoutuu lempeään hohteeseen. He näkevät, että Raamattu on avain, joka avaa kaikki salaisuudet ja ratkaisee kaikki vaikeudet. Ne, jotka eivät ole olleet halukkaita ottamaan vastaan valoa ja vaeltamaan valossa, eivät kykene ymmärtämään jumalisuuden salaisuutta; mutta ne, jotka eivät ole epäröineet ottaa ristiä ja seurata Jeesusta, näkevät valon Jumalan valossa.” The Southern Watchman, April 4, 1905.

Tässä, ”lähellä tämän maan historian päättymistä”, esikuvallisen suuren sovituspäivän lopussa, ”inkarnaation oppi” saa osakseen ”pehmeän” hohteen, samoin kuin oppi seitsemännen päivän sapatista esikuvallisen suuren sovituspäivän alussa.

”Jeesus kohotti arkin kannen, ja minä katselin kivitauluja, joihin kymmenen käskyä oli kirjoitettu. Minä hämmästyin nähdessäni neljännen käskyn aivan kymmenen ohjeen keskellä, ja sitä ympäröi pehmeä valokehän hohde. Enkeli sanoi: ’Se on ainoa niistä kymmenestä, joka määrittelee elävän Jumalan, joka loi taivaat ja maan ja kaiken, mitä niissä on. Kun maan perustukset laskettiin, silloin laskettiin myös sapatin perustus.’” Testimonies, osa 1, 75.

Seitsemännen päivän sapatti, joka on ”perustus”, aloittaa 3. Mooseksen kirjan luvun ”23”, ja seitsemännen vuoden sapatti päättää pappien todistuksen, sellaisena kuin sitä kuvaavat kevät- ja syysjuhlat. Seitsemännen vuoden sapatti edustaa temppeliä, joka on rakennettu perustuksen päälle. Lopussa oleva seitsemännen vuoden sapatti esitetään luvulla 2,520, samoin kuin seitsemännen päivän sapatti esitetään luvulla 2,300. Seitsemännen vuoden sapatti edustaa ”inkarnaation oppia”.

Seitsemännen päivän sapatti on Luojan merkki, ja seitsemännen vuoden sapatti on jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen merkki.

Viivojen saattaminen kohdakkain

Kun asetamme kevään juhlat rinnakkain syksyn juhlien kanssa 3. Mooseksen kirjan luvussa kaksikymmentäkolme, pääsiäisjuhlaa seuraa seuraavana päivänä seitsemänpäiväinen happamattoman leivän juhla, ja ensilyhteiden juhla seuraa päivää sen jälkeen, kun seitsemänpäiväinen happamattoman leivän juhla alkaa. Kolme tienviittaa kolmessa päivässä.

Seitsemän päivän ajanjakso, josta happamattoman leivän juhla muodostuu, alkaa pyhällä kokouksella ja päättyy samoin. Päivää sen jälkeen, kun happamattoman leivän juhla alkaa, tulee esikoissadon juhla, ja siihen sisältyy keväisen ohrasadon esikoisuhri. Helluntai, jota kutsutaan myös viikkojuhlaksi, on viisikymmentä päivää esikoissadon juhlan jälkeen; tämä juhla merkitsee seitsemän viikon pituisen ajanjakson alkua, joka päättyy neljäntenäkymmenentenäyhdeksäntenä päivänä, minkä jälkeen seuraa helluntai, jonka merkitys on viisikymmentä.

Pääsiäinen alkaa neljäntenätoista päivänä illalla. Pääsiäinen ei ole pyhä kokous.

Sitten viidentenätoista päivänä alkaa seitsemänpäiväinen happamattoman leivän juhla. Tämän seitsemänpäiväisen juhlan ensimmäinen ja viimeinen päivä ovat pyhät juhla kokoukset.

Seuraavana päivänä, kuudentenatoista päivänä, saapuu esikoissadon päivä. Silloin alkavat ne seitsemän viikkoa, jotka helluntaijuhla merkitsee, ja helluntai on yksi niistä seitsemästä pyhästä juhla kokouksesta, joita kevät- ja syysjuhlat edustavat. Esikoissadon päivä ei ole pyhä juhla kokous.

Sitten seitsemännen kuun ensimmäisenä päivänä on pasuunansoiton juhla, pyhä kokous.

Seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä vietettävä sovituspäivä on pyhä kokouskutsu, mutta ei juhla.

Lehtimajanjuhlan ensimmäinen päivä on pyhä kokous. Seitsemänpäiväisen juhlan jälkeen on lehtimajanjuhlan kahdeksas päivä, vaikka tätä kahdeksatta päivää pidetään juhliin sisältyvien ajanjaksojen ulkopuolisena. Tuo kahdeksas päivä on pyhä kokous.

Tämä vastaa seitsemää pyhää kokousta, kun mukaan luetaan juhlat aloittava seitsemännen päivän sapatti. Seitsemän pyhää kokousta ja seitsemän juhlaa, vaikka ne asettuvat eri tavoin kuin pyhät kokoukset. Ensimmäinen ja viimeinen tienviitta ovat sapatteja, ensin päivän, sitten vuoden osalta. Niissä juhlissa, jotka on määritelty alfa- ja oomega-sapattien väliin, on seitsemän juhlaa ja viisi pyhää kokousta. Jos mukaan luetaan alfa-seitsemännen päivän sapatti ja oomega-seitsemännen vuoden sapatti, on seitsemän pyhää kokousta ja seitsemän juhlaa. Ymmärretään, ettei lehtimajanjuhlan kahdeksas päivä ole osa juhlia, ja se synnyttää arvoituksen siitä, kuinka kahdeksas on oleva niistä seitsemästä. Se seikka, jonka tässä osoitan, on se, että Jeesus Palmonina järjesti luvun ”23” sisäiset lukuvaihtelut täysin hämmästyttävällä tavalla.

kevät

Kevätjuhliin sisältyy seitsemänpäiväinen happamattoman leivän juhla-aika, jonka alussa on alfa-pyhä kokoontuminen ja jonka lopussa omega-pyhä kokoontuminen. Helluntai on kevätjuhlien kolmas pyhä kokoontuminen. Helluntai tulee seitsemän viikon jakson jälkeen, joka päättyy juhlaan viidentenäkympmenentenä päivänä. Kevätjuhlia luonnehtivat neljä juhlapäivää ja kolme ajanjaksoa. Pääsiäinen, happamaton leipä, esikoislyhde ja helluntai ovat neljä juhlapäivää, ja kolme ajanjaksoa ovat happamattoman leivän seitsemän päivää, ne neljäkymmentäyhdeksän päivää, jotka edeltävät helluntain viidettäkympmenettä päivää ja sisältävät sen, sekä kolme ensimmäistä päivää, jotka muodostavat kolmiportaisen ajanjakson.

Pääsiäisajan esikoissadon uhri vastaa helluntaipäivän esikoissadon uhria; pääsiäisen kolmipäiväisen ajanjakson ohran esikoissadon uhrit sekä helluntaina vietettävä vehnän esikoissadon uhri helluntaikauden neljäkymmenenyhdeksän—viidenkymmenen päivän täyttymyksessä.

Lankeemus

Syysjuhlat alkavat määrätyllä juhlapäivällä, joka käynnistää kymmenen päivän jakson, joka johtaa tuomioon. Viisi päivää tuomion jälkeen vietetään seitsemän päivän juhlaa, jonka seitsemästä päivästä ensimmäinen ja viimeinen on määriteltä pyhiksi kokouksiksi. Viidennestätoista päivästä kahdenteenkymmenenteentoiseen päivään vietetään lehtimajanjuhlaa, ja sitten kahdentenäkympmenentenäkolmantena päivänä merkitään maan sapatti.

Kun asetamme syysjuhlat kevätjuhlien päälle, meillä on kaksi linjaa, joita kumpaakin edustaa kaksikymmentäkaksi jaetta; siten niitä edustavat heprealaisen aakkoston kaksikymmentäkaksi kirjainta. Kun tämä tehdään, ensimmäinen tienviitta on seitsemännen päivän sapatin pyhä kokous, ja viimeinen tienviitta on seitsemännen vuoden sapatin pyhä kokous.

Samoin seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä, kun olette korjanneet maan sadon, viettäkää Herralle juhlaa seitsemän päivää; ensimmäinen päivä olkoon sapatti, ja kahdeksas päivä olkoon sapatti. 3. Mooseksen kirja 23:39.

Helluntai oli varhaissade, ja Lehtimajanjuhla on myöhäissade. Pyhän Hengen vuodatus helluntaina kuvattiin yhdellä päivällä, ja Lehtimajanjuhlan kuvaama vuodatus on ajanjakso, joka päättyy ja jota seuraa sapatti, nimittäin kahdeksas päivä seitsemän päivän jälkeen. Sapatti, joka seuraa Pyhän Hengen vuodattamisen lopullista ilmenemistä, kuvaa maan sapattia, jolloin maa lepää tuhat vuotta.

”Ahdistuksen aikana me kaikki pakenimme kaupungeista ja kylistä, mutta jumalattomat ajoivat meitä takaa ja tunkeutuivat pyhien taloihin miekka kädessä. He kohottivat miekan surmatakseni meidät, mutta se katkesi ja putosi voimattomana kuin olki. Silloin me kaikki huusimme yötä päivää vapautusta, ja huuto kohosi Jumalan eteen. Aurinko nousi, ja kuu pysähtyi. Virrat lakkasivat juoksemasta. Tummia, raskaita pilviä nousi ja törmäsi toisiaan vasten. Mutta oli yksi kirkas paikka pysyvää kirkkautta, josta Jumalan ääni tuli niin kuin paljojen vetten pauhina, ja se järjestytti taivaita ja maata. Taivas avautui ja sulkeutui ja oli liikkeessä. Vuoret vapisivat kuin ruoko tuulessa ja sinkosivat rosoisia kallioita kaikkialle ympärilleen. Meri kiehui kuin pata ja heitti kiviä maalle. Ja kun Jumala lausui Jeesuksen tulon

päivän ja hetken ja antoi kansalleen iankaikkisen liiton, Hän puhui yhden lauseen ja sitten vaiken, sillä aikaa kun sanat vierivät maan halki. Jumalan Israel seisoi katse ylöspäin suunnattuna, kuunnellen sanoja niiden tullessa Jehovan suusta ja vyöryessä maan halki kuin kovimpien ukkosenjylinöiden pauhu. Se oli pelottavan juhlallista. Ja jokaisen lauseen lopussa pyhät huusivat: 'Kunnia! Halleluja!' Heidän kasvonsa loistivat Jumalan kirkkaudesta, ja he säteilivät kirkkautta, niin kuin Mooseksenkasvot loistivat, kun hän tuli alas Siinailta. Jumalattomat eivät voineet katsoa heihin kirkkauden tähden. Ja kun lakkaamaton siunaus julistettiin niiden ylle, jotka olivat kunnioittaneet Jumalaa pitämällä Hänen sapattinsa pyhänä, kajahti mahtava voitonhuuto pedosta ja sen kuvasta.”

”Sitten alkoi riemuvuosi, jolloin maan tuli levätä.” Early Writings, 34.

Juhlavuosi on viideskymmenes vuosi seitsemän seitsenvuotisen jakson jälkeen, mikä vastaa niitä 49 päivää, jotka johtavat helluntain viidenteenkymmenenteen päivään. Kun syysjuhlien linja yhdistetään kevätjuhliin, muodostuu 49 päivää, jotka johtavat helluntaihin, ja tämä merkitsee lehtimajanjuhlan seitsenpäiväisen ajanjakson alkua. Helluntai ja lehtimajanjuhla asettuvat kohdakkain, ja yhdessä ne osoittavat myöhäissateen ajanjakson, joka alkaa pian tulevasta sunnuntailaista ja jatkuu siihen asti, kun koetus aika päättyy, Herra palaa, ja sitten maa lepää, kuten seitsemännen vuoden sapatti kuvaa, ja se on lehtimajanjuhlan seitsemän joukossa oleva kahdeksas.

Kun yhdistämme molemmat kahdenkymmenen kahden jakeen sarjat, teemme niin useista syistä. Molemmissa sarjoissa on kaksikymmentäkaksi jaetta; kaksikymmentäkaksi on kymmenys luvusta 220, joka on jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen vertauskuva.

Molemmat rivit edustavat heprealaista aakkostoa, jossa on kaksikymmentäkaksi kirjainta.

两条线都代表这些节期.

Molemmat viivat edustavat vuoden kahta sadonkorjuukautta.

Molemmat linjat kuvaavat Kristuksen työtä esipihassa, pyhässä ja kaikkeinpyhimässä. Leeviläisjärjestelmä tarkoittaa pappeja, ja Jeesus on taivaallinen Ylipappi. Näistä syistä meillä on oikeus soveltaa rivi riviltä -menetelmää 3. Mooseksen kirjan kahteenkymmeneenneljään jakeeseen luvussa kaksikymmentäkolme.

Helluntai oli kristikunnan varhaissade, ja Lehtimajanjuhla on kristikunnan myöhäissade. Sen vuoksi yhdistämme keväisen ”helluntaipäivän” syksyiseen Lehtimajanjuhlan seitsemään päivään. Kun sisar White totesi: ”Ahdistuksen aikana me kaikki pakenimme kaupungeista ja kylistä”, hän osoittaa sillä aikaa, jolloin Jumalan kansa elää erämaassa vainon tähden. Lehtimajanjuhlan aikana majoissa asuminen on esikuva siitä historiasta, joka johtaa suoraan maan sapattijuhlavuoden lepoon.

Helluntaipäivä merkitsee Lehtimajanjuhlan seitsemän päivän alkua. Sitten riemuvuosi kuvataan kahdeksannella päivällä, toisin sanoen Lehtimajanjuhlan seitsemän päivän jälkeisellä päivällä. Viisi päivää ennen Lehtimajanjuhlaa oli Sovituspäivä. Näin ollen viisi päivää ennen helluntaita, joka merkitsee Lehtimajanjuhlan alkua, tuomio merkitään. Kymmenen päivää ennen Sovituspäivän tuomiota on Pasuunansoiton juhla. Kun linjat yhdistetään, viisi päivää ennen sunnuntailakia, jota

helluntai edustaa, tuomio merkitään. Kymmenen päivää ennen sitä merkitään Pasuunansoiton juhla.

Kristuksen kaste edusti Hänen kuolemaansa, hautaamistaan ja ylösnousemustaan. Näitä kolmea vaihetta kuvaavat Hänen kuolemansa pääsiäisenä, Hänen hautaamisensa ja lepäämisensä sapatina sekä Hänen ylösnousemuksensa sunnuntaina. Hänen kuolemansa, hautaamisensa ja ylösnousemuksensa kolme päivää ovat yksi tienviitta, joka koostuu kolmesta vaiheesta. Sen vuoksi aloitamme kevät- ja syysjuhlien kahden linjan yhdistelmän ylösnousemuksesta. Kolmannen päivän ylösnousemus aloittaa neljäkymmenenyhdeksän päivän ajanjakson, joka johtaa helluntaihin, joka on sunnuntailaki. Tätä neljäkymmenenyhdeksän päivän ajanjaksoa edeltää happamattoman leivän juhla, joka alkaa yhtä päivää ennen esikoislyhteen päivää ja jatkuu viisi päivää sen päivän jälkeen.

Esikoissadon ylösnousemuksesta sunnuntailakiin on neljäkymmentäyhdeksän päivää, sunnuntailain ollessa viideskymmenes päivä. Viisi päivää ennen sunnuntailakia tuomio on kuvattu, ja kymmenen päivää ennen tuota tuomiota pasuunoiden varoitus on merkitty. Ylösnousemus on ensimmäinen tienviitta, sitten viisi päivää myöhemmin happamattoman leivän aika päättyy. Kolmekymmentä päivää sen jälkeen, kun happamattoman leivän aika päättyy, pasuunoiden varoitus tapahtuu. Kymmenen päivää myöhemmin sovituspäivän tuomio on merkitty, ja viisi päivää myöhemmin helluntain sunnuntailaki saapuu.

Tämä yksilöi seitsemän tienviittaa kevät- ja syysjuhlien "line upon line" -sovelluksessa: happamattoman leivän juhlan alun, ylösnousemuksen, happamattoman leivän juhlan lopun, pasuunoiden varoituksen, tuomion, helluntain ja myöhäissateen. Nämä seitsemän tienviittaa on asetettu alfa-seitsemännen päivän sapatin ja oomega-seitsemännen vuoden sapatin sisään. Nuo seitsemän kahden sapatin väliin sijoitettua tienviittaa erottavat ja määrittävät viiden päivän ajanjakson, jota seuraa kolmenkymmenen päivän ajanjakso, kymmenen päivän ajanjakso, viiden päivän ajanjakso ja seitsemän päivän ajanjakso.

Kun sitten sovitamme Kristuksen ylösnousemuksen tähän, havaitsemme neljäkymmenen päivän ajanjakson, jonka aikana Hän opetti opetuslapsia "kasvoista kasvoihin", ja sen jälkeen astui ylös taivaaseen. Tämän jälkeen opetuslapset olivat kymmenen päivän ajan yläsalissa. Nämä kymmenen päivää päättyivät helluntaipäivänä, joka on sunnuntailaki. Tämä lisää Leviticus "23":n edustamaan pappien linjaan neljäkymmenen päivän ajanjakson ja kymmenen päivän ajanjakson.

Ylösnousemuksesta on viisi päivää happamattoman leivän juhlan loppuun, sitten kolmekymmentä päivää pasuunan varoitukseen, sitten viisi päivää Kristuksen taivaaseenastumiseen, sitten viisi päivää tuomioon, sitten viisi päivää helluntain seitsemään myöhäissateen päivään.

Happamattoman leivän seitsemän päivän juhlan alkamista seuraa seuraavana päivänä esikoissadon ylösnousemus. Ylösnousemus tapahtuu happamattoman leivän seitsemän päivän aikana, ja viisi päivää ylösnousemuksen jälkeen happamattoman leivän aika päättyy.

Kolmekymmentä päivää happamattoman leivän juhlan päättymisen jälkeen pasuunat merkitsevät varoitusta.

Viisi päivää pasuunoiden varoituksen jälkeen Kristus astui ylös taivaaseen opetettuaan neljäkymmentä päivää. Hänen ylösnousemuksensa merkitsi kymmenen päivän jakson alkua yläsalissa.

Sitten viisi päivää Hänen taivaaseenastumisensa jälkeen tuomio merkitään.

Viisi päivää myöhemmin helluntain sunnuntailaki avaa myöhäissateen seitsemänpäiväisen ajanjakson.

Ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, minne ikinä Hän meneekin. Elia ja Mooses surmattiin 18. heinäkuuta 2020. Heidät surmattiin siellä, missä myös meidän Herramme ristiinnaulittiin. Kristuksen ylösnousemus oli 31. joulukuuta 2023 tapahtuneen ylösnousemuksen esikuva. Ennen tuota päivämäärää, heinäkuussa 2023, erämaassa alkoi kuulua sanoma, jota kuvaa happamaton leipä. Hapatus edustaa eksytystä, ulkokultaisuutta ja syntiä, ja erämaasta tullut sanoma oli hapaton. 31. joulukuuta 2023:sta sunnuntailakiin saakka 3. Mooseksen kirjan ”23” on hahmottanut ne sataneljäkymmentäneljä tuhannen sovituksen kehyksen. Tuo kehys on sopusoinnussa Millerin unen, Malakian kolmannen luvun ja Ilmestyskirjan yhdeksännentoista luvun taivaan ikkunoiden kanssa. Se on sopusoinnussa pyhän viikon kolmannen ja yhdeksannen hetken kanssa vuosina 27–34 jKr.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

“Tietämyksen kautta kammiot täytetään kaikella kalliilla ja miellyttävällä rikkaudella.”

Sillä niin mielen ja sielun kuin ruumiinkin kohdalla Jumalan lain mukaista on, että voima saavutetaan ponnistelun kautta. Kehitys tapahtuu harjoituksen avulla. Tämän lain mukaisesti Jumala on sanassaan antanut välineet mentaalista ja hengellistä kehitystä varten.

”Raamattu sisältää kaikki ne periaatteet, jotka ihmisten on tarpeen ymmärtää tullakseen valmistetuiksi joko tätä elämää tai tulevaa elämää varten. Ja nämä periaatteet ovat kaikkien ymmärrettävissä. Kukaan, jolla on mieli arvostaa sen opetusta, ei voi lukea ainoatakaan kohtaa Raamatusta saamatta siitä jotakin hyödyllistä ajatusta. Mutta Raamatun arvokkainta opetusta ei saavuteta satunnaisella tai irrallisella tutkimisella. Sen suuren totuusjärjestelmän esitystapa ei ole sellainen, että kiireinen tai huolimaton lukija voisi sen käsittää. Monet sen aarteista ovat kaukana pinnan alla, ja ne voidaan saavuttaa vain uutteralla tutkimisella ja jatkuvalla ponnistelulla. Ne totuudet, jotka muodostavat tämän suuren kokonaisuuden, on etsittävä esiin ja koottava, ”vähän täältä, vähän tuolta”. Jesaja 28:10.

”Kun ne näin tutkittuina ja yhteen koottuina tarkastellaan, havaitaan niiden sopivan täydellisesti toisiinsa. Kukin evankeliumi täydentää toisia, jokainen profetia selittää toista, jokainen totuus on jonkin toisen totuuden kehitys. Juutalaisen talousjärjestyksen esikuvat tehdään selviksi evankeliumin kautta. Jokaisella Jumalan sanan periaatteella on paikkansa, jokaisella tosiasialla merkityksensä. Ja koko rakennelma, sekä suunnitelmaltaan että toteutukseltaan, todistaa Tekijästään. Sellaista rakennelmaa ei mikään muu mieli kuin Äärettömän mieli voisi käsittää tai muodostaa.”

Etsiessään eri osia ja tutkiessaan niiden keskinäistä suhdetta ihmismielen korkeimmat kyvyt kutsutaan voimaperäiseen toimintaan. Kukaan ei voi antautua sellaiseen tutkimukseen kehittämättä henkisiä voimiaan.

”Raamatun tutkimisen älyllinen arvo ei perustu ainoastaan totuuden etsimiseen ja sen kokoamiseen yhteen. Se perustuu myös siihen ponnistukseen, jota esitettyjen aiheiden käsittäminen vaatii. Mieli, joka askartelee vain jokapäiväisten asioiden parissa, kutistuu ja heikkenee. Jollei sitä koskaan rasiteta ymmärtämään suuria ja kauaskantoisia totuuksia, se menettää ajan myötä kasvukykynsä. Suojaksi tätä rappeutumista vastaan ja kehityksen kannustimeksi mikään ei vedä vertoja Jumalan sanan tutkimiselle. Älyllisen harjaannuttamisen välineenä Raamattu on vaikuttavampi kuin mikään muu kirja tai kaikki muut kirjat yhteensä. Sen aiheiden suuruus, sen ilmaisujen arvokas yksinkertaisuus, sen kuvakielen kauneus elävöittävät ja kohottavat ajatuksia niin kuin ei mikään muu voi tehdä. Mikään muu opiskelu ei voi antaa sellaista henkistä voimaa kuin ponnistus käsittää ilmoituksen valtavat totuudet. Mieli, joka näin joutuu kosketuksiin Äärettömän ajatusten kanssa, ei voi muuta kuin avartua ja vahvistua.

”Ja vielä suurempi on Raamatun voima hengellisen olemuksen kehityksessä. Ihminen, joka on luotu yhteyteen Jumalan kanssa, voi löytää todellisen elämänsä ja kehityksensä vain tällaisessa yhteydessä. Luotuna löytämään Jumalasta korkeimman ilonsa hän ei voi löytää mistään muusta sitä, mikä voi tyyntyttää sydämen kaipaukset, mikä voi tyydyttää sielun nälän ja janon. Se, joka vilpittömin ja oppivaisin mielin tutkii Jumalan sanaa pyrkien käsittämään sen totuudet, saatetaan yhteyteen sen Tekijän kanssa; eikä hänen kehitysmahdollisuuksillaan ole mitään rajaa, ellei hän itse sitä valitse.”

”Tyyliinsä ja aihepiiriensä laajassa kirjossa Raamatussa on jotakin, mikä herättää jokaisen mielenkiinnon ja puhuttelee jokaista sydäntä. Sen sivuilta löytyy kaikkein muinaisinta historiaa; elämäkertoja, jotka ovat uskollisimpia elämälle; hallitusperiaatteita valtion johtamista varten, kodin järjestämistä varten — periaatteita, joita inhimillinen viisaus ei ole koskaan kyennyt saavuttamaan. Se sisältää syvällisintä filosofiaa, suloisinta ja ylevintä runoutta, kiihkeintä ja liikuttavinta ilmaisua. Raamatun kirjoitukset ovat arvoltaan mittaamattomasti kaikkien inhimillisten kirjoittajien tuotantoja ylempänä, jo pelkästään näin tarkasteltuina; mutta äärettömän paljon laajemmat ulottuvuudeltaan, äärettömän paljon suuremmat arvoltaan ne ovat silloin, kun niitä tarkastellaan niiden suhteessa suureen keskeiseen ajatukseen. Tämän ajatuksen valossa tarkasteltuna jokainen aihe saa uuden merkityksen. Yksinkertaisimminkin ilmaistuissa totuuksissa on mukana periaatteita, jotka ovat korkeita kuin taivas ja kattavat ikuisuuden.”

”Raamatun keskeinen teema, se teema, jonka ympärille kaikki muut koko kirjassa ryhmittyvät, on lunastussuunnitelma, Jumalan kuvan palauttaminen ihmissieluun. Ensimmäisestä toivon viittauksesta siinä tuomiossa, joka lausuttiin Eedenissä, aina Ilmestyskirjan viimeiseen kirkkaaseen lupaukseen asti: ’He saavat nähdä hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on oleva heidän otsissaan’ (Ilmestyskirja 22:4), jokaisen Raamatun kirjan ja jokaisen kohdan sanoma on tämän ihmeellisen aiheen avautuminen — ihmisen korottaminen — Jumalan voima, ’joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta’. 1 Korinttolaiskirje

15:57.”

जो इस वचिर को ग्रहण करता है, उसके सामने अध्ययन के लिए एक असीम क्षेत्र खुला पड़ा है। उसके पास वह कुंजी है जो परमेश्वर के वचन के समस्त भंडारगृह को उसके लिए खोल देगी।

”Lunastuksen tiede on kaikkien tieteiden tiede; tiede, joka on enkelien ja lankeamattomien maailmojen kaikkien älyllisten olentojen tutkimuksen kohteena; tiede, joka kiinnittää meidän Herramme ja Vapahtajamme huomion; tiede, joka sisältyy siihen tarkoitukseen, jota Äärettömän mieli on hautonut — ”pidettynä vaiti ikuisista ajoista asti” (Roomalaisille 16:25, R.V.); tiede, joka on oleva Jumalan lunastettujen tutkimuksen kohteena halki loppumattomien aikakausien. Tämä on korkein tutkimusala, johon ihmisen on mahdollista ryhtyä. Enemmän kuin mikään muu tutkimus se on elävöittävä mieltä ja korottava sielua.

”Sillä tiedon erinomaisuus on siinä, että viisaus antaa elämän niille, joilla se on.” ”Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut”, sanoi Jeesus, ”ovat henki ja ovat elämä.” ”Ja tämä on iankaikkinen elämä: että he tuntevat Sinut, ainoan totisen Jumalan, ja Hänet, jonka Sinä olet lähettänyt.” Saarnaaja 7:12; Johannes 6:63; 17:3, R.V.

Luova voima, joka kutsui maailmat olemassaoloon, on Jumalan sanassa. Tämä sana välittää voimaa; se synnyttää elämän. Jokainen käsky on lupaus; tahdon vastaanottamana, sieluun omaksuttuna se tuo mukanaan Äärettömän elämän. Se muuttaa luonnon ja luo sielun uudelleen Jumalan kuvaksi.

Näin annettu elämä ylläpidetään samalla tavoin. ”Jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta” (Matt. 4:4), ihminen elää.

”Mieli, sielu, rakentuu siitä, millä sitä ravitaan; ja meidän vallassamme on määrätä, millä sitä tulee ravita. Jokaisen vallassa on valita ne aiheet, jotka täyttävät ajatukset ja muovaavat luonnetta. Jokaisesta ihmisestä, jolla on etuoikeus päästä käsiksi Kirjoituksiin, Jumala sanoo: ‘Minä kirjoitin hänelle lakini suuret asiat.’ ‘Huuda minua avuksesi, niin minä vastaan sinulle ja ilmoitan sinulle suuria ja salattuja asioita, joita et tiedä.’ Hoos. 8:12; Jer. 33:3.”

”Jumalan sana käsissään jokainen ihminen, mihin tahansa hänen osansa elämässä onkaan langennut, voi saada sellaista seuraa kuin itse valitsee. Sen sivuilla hän voi keskustella ihmissuvun jaloimpien ja parhaiden kanssa ja kuunnella Iankaikkisen ääntä, kun Hän puhuu ihmisille. Tutkiessaan ja mietiskellessään niitä aiheita, joihin ’enkelit halajavat katsahtaa’ (1 Piet. 1:12), hän voi saada heidän seuransa. Hän voi seurata taivaallisen Opettajan askeleita ja kuunnella Hänen sanojaan niin kuin silloin, kun Hän opetti vuorella, lakeudella ja meren rannalla. Hän voi elää tässä maailmassa taivaan ilmapiirissä, antaen maan murheellisille ja kiusatuille ajatuksia toivosta ja kaipuuta pyhyyteen; itse samalla yhä lähemmäksi ja lähemmäksi tullessaan yhteyteen Näkymättömän kanssa; sen muinaisen tavoin, joka vaelasi Jumalan kanssa, lähestyen yhä enemmän ja enemmän iankaikkisen maailman kynnystä, kunnes portit avautuvat ja hän astuu sinne sisälle. Hän ei huomaa olevansa vieras. Äänet, jotka ottavat hänet vastaan, ovat pyhien ääniä, niiden, jotka näkymättöminä olivat maan päällä hänen seuralaisiaan — ääniä, jotka hän täällä oppi erottamaan ja rakastamaan. Se, joka Jumalan sanan kautta on elänyt yhteydessä taivaan kanssa, tuntee olevansa kotonaan taivaan seurassa.” Education, 123–127.

